

Arrest

nr. 239 081 van 28 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 26 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat V. HAUQUIER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 oktober 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 13 november 2019 om internationale bescherming. Op 18 februari 2020 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 20 februari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Eritrees staatsburger en een orthodoxe christen van Tigrinya-origine. U bent geboren in 1997 te Sebeo, niuszoba Tsorona, zoba Debub in Eritrea. U ontvluchtte uw land om te ontkomen aan de eindeloze legerdienst. Intussen vreest u ook vervolging omwille van uw illegale uitreis uit uw land van herkomst.

U kwam aan in Griekenland op 25 mei 2017. U werd het statuut van erkend vluchteling toegekend in juli 2018.

Zowel voor als na het verkrijgen van uw internationaal beschermingsstatuut in juli 2018 ondernam u verscheidene pogingen om Griekenland te verlaten. In oktober 2018 slaagde u er een eerste keer in om Griekenland te verlaten en toen kwam u naar België. Na ongeveer 20 dagen werd u naar Griekenland teruggestuurd. U slaagde een tweede keer Griekenland te verlaten in oktober 2019 en ook toen kwam u naar België. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 13 november 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van de identiteitskaart van uw vader neer, een kopie van uw eigen identiteitskaart en enkele medische documenten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 15 januari 2020 blijkt dat u op dat moment te kampen had met zware hoofdpijn (CGVS 1, p. 2). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd besloten, in samenspraak met uw advocaat, om het persoonlijk onderhoud vervroeg te beëindigen en u een tweede maal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud voelde u zich wel in staat om het interview te doen (CGVS 2, p. 1) en werden er geen bijkomende maatregelen genomen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratieve dossier (Eurodac hit "M", cf. administratieve dossier), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen

van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratieve dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Zo verklaart u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dat uw knie gebroken is en u daardoor gehandicapt bent (CGVS, p. 3). U heeft hiervoor geen medische zorgen gekregen in Griekenland (CGVS, p. 6). Daarnaast heeft u last van stress en heeft u een depressie (CGVS, p. 3). Voorts waren de levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp van Moria heel slecht (CGVS, p. 5) en ook uw levensomstandigheden in Athene waren niet goed. Zo woonde u op straat omdat u geen huisvesting kon krijgen (CGVS, p. 5). Verder verklaart u dat u de taal niet kon leren omdat er geen scholen waren en dat u geen gezinshereniging kon aanvragen (CGVS, p. 6). Daarnaast verklaart u dat u niet kon werken (CGVS, p. 6).

Waar uit de elementen in uw administratieve dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe niet op overtuigende wijze ernstige pogingen heeft ondernomen, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Hieronder valt ook het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden en er dan ook redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is. Zo legt u geen enkel document neer in dit verband (CGVS, p. 4, 8, 9, 10). Daarnaast blijkt niet uit uw verklaringen dat de Griekse autoriteiten u op systematische wijze de toegang zouden hebben ontzegd tot huisvesting, onderwijs en werk. Zo gaf u aan dat het asielbureau u steeds zei dat er geen huisvesting beschikbaar was. Hoewel u deze situatie heeft aangeklaagd, heeft u hier geen bewijzen van. Verder kon u wel terecht bij het Rode Kruis, die voor u op zoek ging naar huisvesting, maar ook zij konden niets voor u vinden (CGVS, p. 8). U gaf aan dat deze situatie niet enkel voor u gold, maar voor alle vluchtelingen (CGVS, p. 8). Verder verklaart u dat er geen werk is in Griekenland en geeft u aan dat dit een algemeen probleem is. Voor wat betreft onderwijs gaf u aan dat de school vol zat (CGVS, p. 10). Het niet aanwezig zijn van voldoende huisvesting, werk of scholen betreft echter structurele tekortkomingen van de Griekse staat en kan geenszins gelijkgesteld worden met persoonlijke vervolging in de vluchtelingenrechterlijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Behalve het feit dat u niet heeft kunnen documenteren dat u alle mogelijkheden om uw rechten te doen gelden heeft uitgeput, kan op basis van uw verklaringen dus niet gesteld worden dat de Griekse autoriteiten u systematisch de toegang tot onderwijs, werk of huisvesting hebben ontzegd noch dat dit in uw hoofde aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

Het feit dat u niet alle mogelijkheden heeft uitgeput om uw rechten als begunstigde van een internationaal beschermingsstatuut te doen gelden wordt verder bevestigd door het volgende. Zo wordt opgemerkt dat u uw rechten als asielzoeker heeft opgegeven en u zich aan de ondersteuning van de Griekse staat heeft onttrokken toen u na zeven maanden uit vrije wil het vluchtelingenkamp in Moria heeft verlaten. Uit uw verklaringen blijkt dat u nochtans langer had mogen blijven. Toch koos u er bewust voor om uw opvanginitiatief te verlaten en zich in Athene te vestigen (CGVS, p. 5). De reden waarom u Moria verliet is evenwel niet afdoende. U verklaart dat Moria het ergste kamp was. Daar was geen veiligheid, werd er vaak gevochten tussen asielzoekers alsook tussen asielzoekers en de politie, moest men in tenten slapen, werden er zaken in brand gestoken en werd er veel geduwd tijdens de voedselbedeling (CGVS, p. 8). Uit uw verklaringen bij de DVZ en op het CGVS blijkt evenwel niet dat u zelf persoonlijke en concrete problemen zou hebben gekend in dit kamp. Hoewel er uiteraard begrip kan worden opgebracht voor uw moeilijke situatie en de impact die deze op u heeft gehad, maakt u louter een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee asielzoekers te maken krijgen. U slaagt er niet aan om persoonlijke ervaringen aan te halen en om uw vrees in dit kader deze te staven en te concretiseren. Bijgevolg blijft nog steeds gelden dat u bewust en uit vrije wil heeft gekozen om uw rechten als asielzoeker op te geven. Dit maakt dat geenszins gesteld kan worden dat u niet in de mogelijkheid was om uw rechten te doen gelden of dat uw toegang hiertoe systematisch werd verhinderd of geweigerd.

Ook uit uw verdere verklaringen blijkt duidelijk dat u uw rechten als asielzoeker én als begunstigde van een internationaal beschermingsstatuut bewust en vrijwillig niet heeft doen gelden en u zich op die manier heeft onttrokken aan de ondersteuning van de Griekse staat. Zo heeft u reeds in maart 2018, voor het krijgen van uw internationaal beschermingsstatuut in juli 2018, gepoogd om Griekenland te verlaten (CGVS, p. 4). U probeerde niet enkel in maart 2018 te vertrekken, maar u ondernam in totaal zelfs 4 pogingen om Griekenland te verlaten vooraleer u dit effectief is gelukt in oktober 2018, slechts twee à drie maanden na het krijgen van uw beschermingsstatuut. U kwam toen een eerste keer naar België. Nadat u begin 2019 door België werd teruggestuurd naar Griekenland poogde u nog tweemaal om het land te verlaten. Dit lukte u bij de tweede poging in oktober 2019. Het feit dat u zowel voor als meteen na het krijgen van uw internationaal beschermingsstatuut gepoogd heeft het land te verlaten, waarvan tweemaal met succes, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam leven op te bouwen in Griekenland.

Het feit daarenboven dat u zo vaak pogingen heeft ondernomen om Griekenland te verlaten en het u ook tweemaal is gelukt, toont verder ook aan dat u duidelijk beschikte over voldoende middelen en een voldoende mate van zelfredzaamheid om uw vertrek uit Griekenland en uw verdere reis door Europa te bewerkstelligen. De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid bestaan, omwille van uw psychologische problemen en de problemen met uw knie, alsook de documenten die u hiervan ter staving neerlegt (psychologisch attest en enkele aanvragen voor medische beeldvorming) doen hieraan dan ook géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Met betrekking tot uw medische problematiek bent u er dus niet in geslaagd om aan te tonen dat de Griekse autoriteiten u op systematische wijze toegang tot de gezondheidszorg hebben ontszegd. U staakt uw problemen met een psychologisch attest en met enkele aanvragen tot medische beeldvorming. Zo blijkt dat u voor wat betreft uw psychologische problemen wel degelijk toegang had tot medische zorgen en u bij een hulpverlener van de Greek Refugee Council (GRC) terecht kon (CGVS, p. 7). Het feit dat u niet voldoende kwalitatief werd behandeld, betreft echter de structurele tekortkomingen van de Griekse staat en kan niet gelijkgesteld worden met vervolging in de vluchtelingenrechterlijke zin noch met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor wat betreft het probleem met uw been, wordt opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u onvoldoende pogingen heeft ondernomen om medische behandeling te verkrijgen. Zo heeft u in Moria geprobeerd om een doktersafspraak te krijgen en ging u tweemaal langs in een ziekenhuis in Athene. Hoewel u gedurende iets minder dan twee jaar in Athene heeft gewoond, heeft u maar twee pogingen ondernomen om een afspraak te maken in een ziekenhuis (CGVS, p. 7). Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat u voldoende pogingen heeft ondernomen om medische behandeling te verkrijgen. Zodus kan uit de door u aangereikte elementen niet geconcludeerd worden dat de Griekse autoriteiten u systematisch redelijke gezondheidszorg hebben ontszegd. De door u ingediende documenten, die louter uw problematiek staven, kunnen hieraan dan ook niets wijzigen. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat uw medische problematiek, waaromtrent u dus niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect dan ook niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. Voor de beoordeling van medische elementen wordt verwezen naar een andere procedure, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Waar u opmerkt dat u niet in aanmerking komt voor gezinshereniging omdat uw familie niet over een Eritrees paspoort beschikt, wordt opgemerkt dat het niet voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van gezinshereniging bezwaarlijk gelijkgesteld kan worden met een systematische weigering van uw toegang tot deze procedure. Verder wordt gewezen op het feit dat uw gezin overeenkomstig de nationale Griekse procedures een verblijfstitel dient te bekomen en dat het een land toekomt om zelf te bepalen aan welke voorwaarden moet voldaan zijn opdat jullie een gezinshereniging kunnen aangaan. Bijgevolg kan bezwaarlijk gesteld worden dat de Griekse autoriteiten u deze mogelijkheid hebben ontszegd noch dat dit in uw hoofde aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

De documenten die u in het kader van uw verzoek neerlegde kunnen niets wijzigen aan bovenstaande analyse. Zo werd het door u neergelegde psychologische attest alsook de aanvragen voor medische beeldvorming hierboven reeds besproken (cf. supra). Verder hebben de kopieën van uw Eritrese identiteitskaart en die van uw vader louter betrekking op uw identiteitsgegevens en die van uw vader, meer niet. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande analyse.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, § 4, 48/6, 48/7, 57/6, § 3, eerste lid, 3°, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het "algemeen beginsel van voorzichtigheid", van het "algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert vooreerst aan dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, de mogelijkheid biedt om een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren indien de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, doch dat dit evenwel geen verplichting behelst. Verzoeker meent aldus dat de adjunct-commissaris-generaal, van zodra hij gebruik maakt van deze mogelijkheid in de wet, deze moet "uitoefenen binnen de perken van de redelijkheid, op correcte wijze uitleggen waarom men de mening is toegedaan dat men geen internationale bescherming aan de verzoekende partij dient te verlenen en de redenen uiteen zetten waarom er werd geopteerd om het verzoek van de asielaanvrager te verwerpen". Verzoeker meent dat in casu zijn situatie niet het voorwerp is geweest van een individuele beoordeling door de adjunct-commissaris-generaal, omdat deze de situatie niet afdoende analyseert om tot een redelijke beslissing te kunnen komen.

Inzake zijn problemen en levensomstandigheden in Griekenland, voert verzoeker het volgende aan:

"Verzoekende partij heeft in Griekenland in mensonterende omstandigheden moeten zien te overleven, en dit in tegenstelling tot wat verwerende partij in haar motivering aanvoert.

Verzoekende partij heeft in Griekenland zeven maanden verbleven in het vluchtelingenkamp te Moria, alwaar de omstandigheden erbarmelijk zijn.

Na zeven maanden besloot verzoekende partij zich in Athene te vestigen, vermits er in Moria geen veiligheid was, men in tenten moest slapen, er zaken in brand werden gestoken, er veel werd geduwd tijdens de voedselbedeling en er vaak gevochten werd tussen de asielzoekers.

De schrijnende situatie in het vluchtelingenkamp Moria is reeds uitvoerig gedocumenteerd en besproken geweest in de media.

Zo valt er in de Volkskrant op 06.10.2019 te lezen dat:

“(…)”¹²

In oktober 2019 zorgde een brand in het vluchtelingenkamp voor commotie:

“(…)”¹³

Men kan verzoekende partij moeilijk het verwijt maken dat hij deze erbarmelijke omstandigheden trachtte te ontvluchten.

In Athene heeft verzoekende partij op straat geleefd, omdat zij geen huisvesting kon krijgen.

Verzoekende partij verklaarde dat het leven in Griekenland een ramp was. Zij verklaarde dat haar knie gebroken is en zij hiervoor geen adequate medische zorgen verkreeg in Griekenland. Bovendien heeft verzoekende partij last van stress en lijdt zij aan een depressie.

Verzoekende partij heeft wel degelijk getracht om zich te integreren in Griekenland en er een leven op te bouwen, doch werd hij hierin op geen enkele wijze ondersteund door de Griekse autoriteiten.

Zo heeft verzoekende partij verscheidene stappen ondernomen om werk te trachten te vinden, alsook huisvesting te bekomen, doch telkenmale zonder succes.

Het is aldus duidelijk dat verzoekende partij zich niet kon beroepen op afdoende steun vanwege de Griekse autoriteiten en aldus onvoldoende materiële steun verkreeg teneinde op een menswaardige manier te kunnen overleven in de penibele socio-economische situatie in Griekenland, wat maakt dat zij in geval van terugkeer een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling.”

Voorts wijst verzoeker erop dat de adjunct-commissaris-generaal tot tweemaal toe, op vrijwel contradictorische wijze, stelt dat er wel degelijk sprake is van structurele tekortkomingen van de Griekse staat waardoor men kan stellen dat de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid, zoals in het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald, wel degelijk bereikt is. Aldus gaat de adjunct-commissaris-generaal volgens verzoeker akkoord met het feit dat er sprake is van een “onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat [die] tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”.

Verzoeker wijst er verder op dat, indien een persoon die als vluchteling in een ander Europees land erkend wordt het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling bij een terugkeer naar dat land, er moet van uitgegaan worden dat er geen reden bestaat voor het land waarin zijn aanvraag momenteel in behandeling is om deze aanvraag af te wijzen. Hij acht het hierbij “onvoldoende” erop te wijzen dat Griekenland een Europees land is en als zodanig gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan een beschermingsstatus en waarvan men gebruik kan maken, om zo te besluiten dat hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft of geen reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland, dat zijn basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn en dat zijn levensomstandigheden niet beschouwd kunnen worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Aldus voert verzoeker, onder verwijzing naar de arresten van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, in de zaken “Jawo” en “Ibrahim e.a.” en een juridische becommentariëring over deze rechtspraak, aan dat “de realiteit van de situatie (...) concreet (moet) worden geanalyseerd, quod non, rekening houdende met de middelen waarover de persoon in kwestie beschikt en de actuele kosten van levensonderhoud in Griekenland”.

Verzoeker meent dat zijn individuele situatie moet bekeken worden in het licht van de catastrofale algemene situatie voor erkende vluchtelingen in Griekenland. Hij acht het zonneklaar dat een terugkeer naar Griekenland, gezien zijn individuele situatie, tot gevolg zou hebben dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat de adjunct-commissaris-generaal dit heeft onderzocht. Hij stelt dan ook dat de motivering van de bestreden beslissing getuigt van een gebrekkige lezing van zijn verklaringen, zeker indien rekening wordt gehouden met de algemene situatie in Griekenland.

Verzoeker vraagt tevens de toepassing van *“het voordeel van de twijfel”* en geeft daarover een theoretische uiteenzetting.

Verzoeker voert verder aan dat de redenering in de bestreden beslissing getuigt van een gebrekkig onderzoek naar de levensomstandigheden van erkende vluchtelingen in Griekenland en de mogelijks hiermee gepaard gaande schending van artikel 3 van het EVRM. Hij meent dat de actuele situatie in Griekenland met betrekking tot personen die internationale bescherming genieten wel degelijk getuigt van een systematisch onvermogen om bijstand en structuren aan dergelijke personen te bieden. In de meeste gevallen bestaan rechten en effectieve bescherming voor personen die internationale bescherming genieten in Griekenland *“enkel op papier”*.

Verzoeker gaat in op de *“onmogelijkheid om een menswaardig leven te leiden met betrekking tot de kosten van levensonderhoud in Griekenland”*. Hij verwijst naar informatie van UNHCR met betrekking tot het eerste land van asiel en licht hierbij toe dat een vluchteling geen gebruik kan maken van een echte en effectieve bescherming in het eerste land van asiel indien hij er niet eens in slaagt om te voorzien in zijn basisbehoeften in dat land. Hij laat gelden dat hij gesteld heeft dat hij gedurende de ganse periode dat hij in Griekenland verbleef slechts een financiële uitkering van 90 euro ontving vanwege de Griekse autoriteiten en meent dat dit het voor een alleenstaande man onmogelijk maakt om in zijn levensonderhoud te voorzien. Hij wijst er hierbij op dat uit verschillende objectieve informatiebronnen, waaruit hij citeert en parafraseert, blijkt dat het voor een alleenstaande man onmogelijk is om in Griekenland te overleven met beperkte financiële steun en dat het voor een persoon met beperkte financiële middelen onmogelijk is om afdoende huisvesting te vinden. Hierdoor meent verzoeker dat hij in geval van een terugkeer naar Griekenland op straat dreigt te belanden. Hij stelt dat het feit dat een verzoeker om internationale bescherming dakloos is, duidelijk een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM en vergelijkt zijn situatie met vonnissen van de Belgische arbeidsrechtbanken die oordeelden dat het feit dat een verzoeker om internationale bescherming systematisch op straat diende te leven en geen opvangplaats kreeg, een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakte. Hij benadrukt dat er geen garantie is dat hij bij een terugkeer naar Griekenland huisvesting, voeding en sanitaire voorzieningen zal toebedeeld krijgen, zodat België bij een terugkeer verantwoordelijk zal zijn voor een schending van artikel 3 van het EVRM.

Vervolgens wenst verzoeker de aandacht te vestigen op tal van objectieve bronnen die getuigen van de *“slechte levensomstandigheden en onmenselijke en vernederende behandeling in Griekenland”* van personen aan wie in Griekenland internationale bescherming werd verleend. Deze bronnen stellen volgens verzoeker allemaal vast dat de opvang van deze personen, evenals hun behandeling, toegang tot huisvesting, scholing, werkgelegenheid, etc. *“catastrofaal”* is.

Verzoeker citeert in dit verband uit een artikel van MO magazine dat werd gepubliceerd naar aanleiding van een Facebookcampagne, gebaseerd op foutieve informatie die stelde dat de grens tussen Griekenland en Macedonië open was en waarop 1000 à 1500 vluchtelingen zich verzamelden. Volgens verzoeker valt hieruit af te leiden dat de situatie in Griekenland onhoudbaar is.

Verzoeker citeert tevens uit informatie van Pro Asyl, waaruit volgens hem blijkt dat het Duitse Grondwettelijk Hof in 2017 nog de uitwijzing van een in Griekenland erkende vluchteling stopzette. Hieruit blijkt volgens hem dat de sociale rechten van vluchtelingen in Griekenland *“op papier”* bestaan, maar in de praktijk niet zijn verwezenlijkt. Verzoeker benadrukt dat onder de huidige Griekse wetgeving de toekenning van sociale uitkeringen en staatssteun afhankelijk wordt gesteld van de voorwaarde van een aantal jaar legaal verblijf en meent dat erkende vluchtelingen aan dergelijke verblijfsvoorwaarden niet kunnen voldoen. Verzoeker citeert tevens nog uit informatie van EDAL inzake een beslissing van een Duitse administratieve rechtbank waarbij de tenuitvoerlegging van een besluit tot uitzetting van iemand die in Griekenland internationale bescherming genoot, werd geschorst. Hij verwijst ook nog naar het arrest nr. X van 18 oktober 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

waarin een beslissing van de commissaris-generaal werd vernietigd, volgens verzoeker omdat deze geen rekening hield met het feit dat de verzoekende partij, die internationale bescherming had in Griekenland, er *“op straat leefde (...), kou en honger leed, en geen toegang had tot medische zorg”*. Verzoeker citeert en parafraseert tevens uit rapporten van AIDA en Pro Asyl inzake de situatie voor personen die internationale bescherming genieten in Griekenland.

Wat de toegang tot huisvesting betreft, citeert verzoeker uit informatie van AIDA, Pro Asyl en RSA en besluit hij hierbij dat het duidelijk is *“dat de situatie voor erkende vluchtelingen met betrekking tot huisvesting allesbehalve optimaal is en in bepaalde gevallen kan leiden tot mensonterende en/of oneerbiedige situaties die een schending van artikel 3 van het EVRM en het recht op een menswaardig leven uitmaken”*.

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, citeert verzoeker uit informatie van AIDA, Pro Asyl, UNHCR, de Raad van Europa en RSA en besluit hij hierbij dat erkende vluchtelingen te maken hebben *“met verscheidene obstakels die hun toegang tot de arbeidsmarkt belemmeren”*, wat hen *“in een situatie van werkloosheid (duwt) met alle gevolgen van dien, hetgeen tevens kan leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM”*.

Wat de integratiemogelijkheden en de toegang tot onderwijs betreft, stelt verzoeker dat er door de Griekse autoriteiten weinig tot geen gratis taallessen worden voorzien, wat de integratie van erkende vluchtelingen verder bemoeilijkt en, in combinatie met de voormelde elementen, er voor kan zorgen dat erkende vluchtelingen in een situatie terechtkomen waar zij niet in staat zijn om een menswaardig leven op te bouwen. Verzoeker citeert vervolgens uit informatie van AIDA, Pro Asyl, de Raad van Europa, RSA en UNHCR.

Wat de toegang tot sociale voorzieningen betreft, stelt verzoeker dat ook duidelijk blijkt dat erkende vluchtelingen niet kunnen rekenen op sociale voorzieningen, of toch op zijn minst niet op gelijke wijze toegang hebben tot sociale uitkeringen en onoverkomelijke obstakels moeten overwinnen. Hij citeert vervolgens uit informatie van AIDA en Pro Asyl.

Wat de toegang tot gezondheidszorg betreft, citeert verzoeker uit informatie van AIDA, Pro Asyl en RSA. Hij besluit dat hieruit duidelijk blijkt *“dat de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen ondoeltreffend is, wat kan leiden tot onmenselijke of mensonterende levensomstandigheden en een schending van artikel 3 van het EVRM”*.

Verzoeker gaat vervolgens ook nog in op *“racisme en haatmisdrijven”* in Griekenland. Hij wijst hierbij op rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin Griekenland werd veroordeeld in een zaak rond dwangarbeid en mensenhandel van Bengaalse arbeidsmigranten en op bijkomende informatie van Amnesty International over deze zaak. Verder benadrukt verzoeker dat talrijke haatmisdrijven en aanvallen geïnspireerd door racisme tegen vluchtelingen en migranten door burgers en overheidsinstanties worden geregistreerd in Griekenland, terwijl de slachtoffers niet steeds konden rekenen op de nodige bescherming van de Griekse autoriteiten. Hij citeert onder andere uit informatie van het Racist Violence Recording Network, de *“Special Rapporteur on human rights of migrants”*, Human Rights Watch, Amnesty International, Anna Triandafyllidou en de Raad van Europa.

Verzoeker concludeert uit het voorgaande dat *“de combinatie van alle moeilijkheden, obstakels en barrières in hun totaliteit genomen kan leiden tot de vaststelling dat een erkende vluchteling in Griekenland in de praktijk geen aanspraak kan maken op de rechten die hem of haar toekomen, noch effectief kan genieten van de bescherming die hem of haar verleend werd”* en dat bijgevolg *“een in Griekenland erkende vluchteling (dient) te leven in mensonwaardige omstandigheden die kunnen leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM”*. Hij verwijst ten slotte nog naar verhalen van twee personen over hun ervaringen in Griekenland en de mensonterende omstandigheden waarin zij leefden en de conclusie in de casestudy van RSA en Pro Asyl.

In hoofddorde vraagt verzoeker erkend te worden als vluchteling omdat de adjunct-commissaris-generaal meerdere elementen van zijn relaas niet (afdoende) heeft bestudeerd door zich te beroepen op een erkenning van de vluchtelingenstatus in Griekenland, zonder een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM na te gaan, wat volgens hem essentieel is om zijn vrees in geval van een terugkeer op een correcte manier te kunnen evalueren.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen in geval van een terugkeer naar Griekenland. Verzoeker kan zich niet beroepen op nationale beschermingsmogelijkheden. Bij een terugkeer naar Griekenland zou hij worden blootgesteld aan een behandeling die verboden is door artikel 3 van het EVRM.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen. Hij meent dat zijn relaas duidelijk eenzijdig geanalyseerd is: de adjunct-commissaris-generaal heeft zich slechts op de erkenning van de vluchtelingenstatus door Griekenland gebaseerd zonder de implicaties van deze status te onderzoeken. Er werd onvoldoende aandacht besteed aan bepaalde elementen die de mogelijkheid op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen staven.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de (adjunct-)commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schendingen van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève missen dan ook juridische grondslag, en dit nog daargelaten de vaststelling dat de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet algemeen geformuleerde artikelen betreffen die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven.

2.3.1.2. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat deze paragraaf werd opgeheven met de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, zodat dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd.

2.3.1.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het *“algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en het *“algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat beoordeeld kan worden of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (i) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland en (ii) er geen feiten of elementen voorhanden zijn die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, op zijn specifieke omstandigheden in de weg staan, waarbij rekening wordt gehouden met de moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting waarmee hij in Griekenland geconfronteerd zou zijn geweest, met zijn medische problematiek, met zijn opmerking niet in aanmerking te komen voor gezinshereniging en met de door hem neergelegde documenten. Uit deze vaststellingen, die in de bestreden beslissing genoegzaam worden toegelicht, blijkt dat een individuele beoordeling van verzoekers dossier heeft plaatsgevonden, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd voor zover hij het tegendeel betoogt.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(...)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(...)”

In de parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt nog het volgende gesteld:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. In de bestreden beslissing wordt immers terecht als volgt geoordeeld:

“Na onderzoek van alle gegevens in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratieve dossier (Eurodac hit “M”, cf. administratieve dossier), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Uit het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan dit vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, met name wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 88-90 e.v.).

Te dezen kan na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen van het administratief en het rechtsplegingsdossier worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

Verzoeker haalde tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) aan dat hij in Griekenland geconfronteerd werd met moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting. In zijn verzoekschrift hekelt verzoeker voornamelijk de levensomstandigheden in Griekenland, die hij als mensonterend en erbarmelijk omschrijft.

Uit verzoekers handelingen en verklaringen blijkt evenwel duidelijk dat hij nooit de intentie heeft gehad om in Griekenland te blijven en er een duurzaam leven op te bouwen. Zo verklaarde verzoeker dat hij in Griekenland tegen zijn wil asiel had aangevraagd en dat hij eigenlijk op weg was naar hier, maar aan de grens tussen Griekenland en Turkije werd opgepakt (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 6 februari 2020, p. 4). Hij zou verschillende keren geprobeerd hebben om uit Griekenland weg te trekken, wat hem uiteindelijk ook twee keer gelukt was (*ibid.*, p. 11). Bijgevolg dient zich de vraag aan hoe intensief verzoeker heeft geprobeerd om zich in Griekenland te vestigen, er beter te integreren, er les of opleiding te volgen en om er werk te vinden en zich te onderhouden.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker van bij zijn aankomst in Griekenland werd opgevangen in een vluchtelingenkamp te Moria, doch dat hij dit kamp na zeven maanden vrijwillig heeft verlaten en naar Athene is getrokken, terwijl hij nog langer in dat vluchtelingenkamp had mogen blijven. Hij zou dat gedaan hebben omdat de levensomstandigheden in Moria *“slechter dan slecht”* waren (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 6 februari 2020, p. 5). Gevraagd om concreet te vertellen welke problemen hij in Moria heeft gekend, verklaarde verzoeker dat er daar geen veiligheid is en vaak wordt gevochten tussen vluchtelingen onderling en tussen vluchtelingen en de politie, dat de huizen daar tenten zijn, dat er vaak dingen in brand werden gestoken en dat er bij de voedselbedeling

geduwd werd (*ibid.*, p. 8). Hieruit blijkt evenwel niet dat verzoeker zelf persoonlijke problemen heeft gekend in het vluchtelingenkamp te Moria. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht als volgt gesteld:

“Hoewel er uiteraard begrip kan worden opgebracht voor uw moeilijke situatie en de impact die deze op u heeft gehad, maakt u louter een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee asielzoekers te maken krijgen. U slaagt er niet aan om persoonlijke ervaringen aan te halen en om uw vrees in dit kader (...) te staven en te concretiseren. Bijgevolg blijft nog steeds gelden dat u bewust en uit vrije wil heeft gekozen om uw rechten als asielzoeker op te geven. Dit maakt dat geenzins gesteld kan worden dat u niet in de mogelijkheid was om uw rechten te doen gelden of dat uw toegang hiertoe systematisch werd verhinderd of geweigerd.”

Door in het verzoekschrift louter de redenen waarom hij besloten had om naar Athene te trekken te herhalen en uit algemene informatie over de situatie in het opvangkamp te Moria te citeren, slaagt verzoeker er niet in deze pertinente motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Voor zover verzoeker voorhoudt dat hem in Athene op systematische wijze de toegang tot huisvesting, werk, en onderwijs werd ontnomen, beperkt hij zich voorts tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Gelet op zijn vrijwillig vertrek uit Moria, waar hij opvang genoot, het gebrek aan afdoende persoonlijke redenen om daaruit weg te vluchten en de vaststelling dat hij nooit de intentie heeft gehad om in Griekenland te blijven en er een duurzaam leven op te bouwen, toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwichtigheid bereiken, met name wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat verzoeker volgens zijn verklaringen ook in Athene een uitkering ontving die werd verhoogd tot 150 euro, gratis voedsel kreeg – waarvoor hij weliswaar lang in een rij moest staan wachten –, en kon douchen bij andere Eritreeërs die een appartement huurden (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 6 februari 2020, p. 8, 10 en 11). Bovendien wijst de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog terecht op het volgende:

*“Het feit daarenboven dat u zo vaak pogingen heeft ondernomen om Griekenland te verlaten en het u ook tweemaal is gelukt, toont verder ook aan dat u duidelijk beschikte over voldoende middelen en een voldoende mate van zelfredzaamheid om uw vertrek uit Griekenland en uw verdere reis door Europa te bewerkstelligen. De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid bestaan, omwille van uw psychologische problemen en de problemen met uw knie, alsook de documenten die u hiervan ter staving neerlegt (psychologisch attest en enkele aanvragen voor medische beeldvorming) doen hieraan dan ook géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (*ibid.*, Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).”*

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat zijn knie gebroken is en dat hij hiervoor in Griekenland geen adequate verzorging heeft gekregen en dat hij bovendien last heeft van stress en lijdt aan een depressie. Met deze loutere herhaling van zijn verklaringen doet hij evenwel geen afbreuk aan de voorgaande motieven van de bestreden beslissing, noch aan de volgende motieven:

“Met betrekking tot uw medische problematiek bent u er dus niet in geslaagd om aan te tonen dat de Griekse autoriteiten u op systematische wijze toegang tot de gezondheidszorg hebben ontnomen. U staakt uw problemen met een psychologisch attest en met enkele aanvragen tot medische beeldvorming. Zo blijkt dat u voor wat betreft uw psychologische problemen wel degelijk toegang had tot medische zorgen en u bij een hulpverlener van de Greek Refugee Council (GRC) terecht kon (CGVS, p. 7). Het feit dat u niet voldoende kwalitatief werd behandeld, betreft echter de structurele tekortkomingen van de Griekse staat en kan niet gelijkgesteld worden met vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin noch met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor wat betreft het probleem met uw been, wordt opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u onvoldoende pogingen heeft ondernomen om medische behandeling te verkrijgen. Zo heeft u in Moria geprobeerd om een doktersafpraak te krijgen en ging u tweemaal langs in een ziekenhuis in Athene. Hoewel u gedurende iets minder dan twee jaar in Athene heeft gewoond, heeft u maar twee pogingen ondernomen om een afspraak te maken in een ziekenhuis (CGVS, p. 7). Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat u voldoende pogingen heeft ondernomen om medische behandeling te verkrijgen. Zodus kan uit de door u

aangereikte elementen niet geconcludeerd worden dat de Griekse autoriteiten u systematisch redelijke gezondheidszorg hebben ontzegd. De door u ingediende documenten, die louter uw problematiek staven, kunnen hieraan dan ook niets wijzigen. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat uw medische problematiek, waaromtrent u dus niet concreet aantoonst dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect dan ook niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. Voor de beoordeling van medische elementen wordt verwezen naar een andere procedure, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn asielrelaas weerlegt verzoeker geenszins de concrete vaststellingen van de adjunct-commissaris-generaal. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Waar hij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing getuigt van een gebrekkige lezing van zijn verklaringen, laat hij na te specificeren welke van zijn verklaringen gebrekkig gelezen werden en hoe deze dan wel moesten worden gelezen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de interpretatie en beoordeling van de adjunct-commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen.

Verder wordt er in de bestreden beslissing nog op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Waar u opmerkt dat u niet in aanmerking komt voor gezinshereniging omdat uw familie niet over een Eritrees paspoort beschikt, wordt opgemerkt dat het niet voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van gezinshereniging bezwaarlijk gelijkgesteld kan worden met een systematische weigering van uw toegang tot deze procedure. Verder wordt gewezen op het feit dat uw gezin overeenkomstig de nationale Griekse procedures een verblijfstitel dient te bekomen en dat het een land toekomt om zelf te bepalen aan welke voorwaarden moet voldaan zijn opdat jullie een gezinshereniging kunnen aangaan. Bijgevolg kan bezwaarlijk gesteld worden dat de Griekse autoriteiten u deze mogelijkheid hebben ontzegd noch dat dit in uw hoofde aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De landeninformatie over de toegang tot huisvesting, de arbeidsmarkt, integratie, onderwijs, sociale voorzieningen en gezondheidszorg en over de frequentie van haatmisdrijven en racisme tegen in Griekenland erkende vluchtelingen waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer verzoeker niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 91). Verzoeker beperkt er zich in wezen toe te benadrukken dat zijn persoonlijke omstandigheden dienen te worden beoordeeld in het licht van de algemene informatie met betrekking tot de situatie voor erkende vluchtelingen in Griekenland. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, en dit gelet op de hoger gedane vaststellingen over zijn persoonlijke omstandigheden.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad en een arrest van het Duitse Grondwettelijk Hof is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele *merites* wordt beoordeeld.

Verzoekers stelling dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat hij *in concreto* aantoonst dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 15, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"De documenten die u in het kader van uw verzoek neerlegde kunnen niets wijzigen aan bovenstaande analyse. Zo werd het door u neergelegde psychologische attest alsook de aanvragen voor medische beeldvorming hierboven reeds besproken (cf. supra). Verder hebben de kopieën van uw Eritrese identiteitskaart en die van uw vader louter betrekking op uw identiteitsgegevens en die van uw vader, meer niet. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande analyse."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.3.4. In zoverre verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid de redenen waarom hij zich niet (meer) op de bescherming van de Griekse autoriteiten kan beroepen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN